

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 120/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť F. K., P., zastúpeného advokátkou JUDr. O. L., P., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/226/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2007 doručená sťažnosť F. K., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. O. L., P., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/226/2003.

Sťažovateľ uviedol, že je účastníkom súdneho konania o vydanie pozemku s príslušenstvom v postavení žalovaného. Konanie bolo začaté podaním návrhu 14. novembra 2003. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol prehľad úkonov okresného súdu.

„(...) Súd bol v konaní nečinný, a to s poukazom na to, že v čase od 30. 9. 2004, kedy súd vydal uznesenie, ktorým pripustil zmenu žaloby, najbližší úkon vo veci, ktorý by smeroval k skončeniu veci a k meritórnemu rozhodnutiu, vykonal až po 2 rokoch (pojednávane dňa 2. 10. 2006), a to na podnet sťažnosti, ktorú dňa 9. 8. 2006 adresoval sťažovateľ predsedovi okresného súdu. Týmto konaním okresný súd porušil sťažovateľove základného právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk. Túto sumu finančného zadostučinenia odôvodnil tým, že: *„svojou nečinnosťou a nekonaním vyvolal okresný súd u sťažovateľa hlbokú právnu neistotu, v ktorej sa sťažovateľ dlhodobo nachádzal, a ktorá mu spôsobila nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu, a to nielen jeho osobe, ale aj jeho blízkym. Ujma nášho klienta spočíva v tom, že vďaka neprimerane zdĺhavému konaniu, nemohol sťažovateľ riadne užívať pozemok, ktorý predtým užíval už viac ako 25 rokov a ktorého sa cítil a cíti byť vlastníkom.“*

Sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/226/2003, priznal mu primerané finančné zadostučinenie vo sume 50 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade okresného súdu a Krajského súdu v Prešove ako súdu odvolacieho) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. III. ÚS 199/02, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“.

Zo sťažnosti ústavný súd zistil, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 10 C/226/2003 bolo právoplatne skončené uznesením okresného súdu o zastavení konania sp. zn. 10 C/226/2003 z 22. januára 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2007.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 96/02) sa ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) trvalo alebo ešte pretrváva. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu namietaného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. marca 2007. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že konanie, v ktorom okresný súd vykazoval zbytočné prietahy, právoplatne skončilo 14. februára 2007, z čoho je zjavné, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu označené porušovanie základného práva sťažovateľa už netrvalo.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2007